

Kommittédirektiv

En mer ansvarsfull marknad för
konsumentkrediter

Dir.
2015:43

Beslut vid regeringssammanträde den 23 april 2015

Sammanfattning

En särskild utredare ska överväga åtgärder för att åstadkomma en mer ansvarsfull marknad för konsumentkrediter. Syftet med uppdraget är att stärka konsumentskyddet och minska risken för att konsumentkrediter leder till överskuldsättning.

I uppdraget ingår att överväga följande åtgärder:

- att införa en civilrättslig sanktionsregel vid bristande kreditprövning,
- att begränsa den kreditränta och dröjsmålsränta som kreditgivaren får ta ut (räntetak),
- att begränsa det totala belopp för kostnader som en konsument kan bli skyldig att betala (kostnadstak),
- att begränsa möjligheten att förlänga lån,
- att införa ett skriftlighetskrav vid ingående av kreditavtal, och
- att skärpa marknadsförings- och informationskraven.

Utredaren ska lämna de förslag till författningsändringar och andra åtgärder som behövs.

De åtgärder som föreslås ska i första hand vara riktade mot s.k. snabblån. Om det bedöms lämpligt, får utredaren föreslå att åtgärderna även ska gälla andra slags konsumentkrediter.

Uppdraget ska redovisas senast den 30 september 2016.

Behovet av en utredning

I dagens samhälle har krediter en betydelsefull roll för konsumenters privatekonomi. Genom tillgången till olika krediter – alltifrån större bostadslån till mindre konsumtionslån i form av kreditkortsköp och fakturakrediter – ökar konsumentens möjligheter att planera och ordna sin ekonomi samt anpassa sin konsumtion över tiden. Det bidrar till tillväxten i samhället och ger människor frihet att göra sina val i livet. Samtidigt kan tillgången till krediter i vissa fall skapa problem. Om en konsument inte kan betala sina krediter, kan det leda till betalningsanmärkningar och till att konsumenten riskerar att hamna på det sluttande planet mot överskuldssättning, som i sin tur kan leda till sociala problem. En utgångspunkt för regleringen kring konsumentkrediter bör enligt regeringen vara att minimera risken för negativa följder av kreditgivningen, utan att försämra betalningsmoralen eller försvåra för de delar av kreditmarknaden som fungerar väl.

Allt sedan snabblånen (inklusive sms-lånen) introducerades på den svenska kreditmarknaden 2006 har de varit omdebatterade och kritiserade. Debatten har till stor del handlat om att dessa lån – som kännetecknas av sin lättillgänglighet och av att de avser relativt små belopp som lånas ut under en kort tid – ofta riktar sig till och beviljas ekonomiskt svaga konsumenter och har ofördelaktiga räntevillkor. Dessa faktorer kan bidra till att konsumenten inte har råd att betala tillbaka lånet och att skulderna hamnar hos Kronofogdemyndigheten för utmätning. Det har också visat sig att snabblån är ett lockande sätt för en del konsumenter att kortsiktigt lösa sina ekonomiska problem, vilket emellertid på lite längre sikt kan leda till större ekonomiska bekymmer.

Vissa åtgärder har vidtagits för att motverka problem som snabblån kan orsaka. Åtgärderna har bestått i bl.a. strängare krav i konsumentkreditlagen (2010:1846) på att kreditgivaren ska lämna information och pröva om konsumenten har ekonomiska förutsättningar att fullgöra vad han eller hon åtar sig enligt kreditavtalet (kreditprövning). Sedan 2011 granskar Konsumentverket att snabblåneföretagen följer dessa regler.

Våren 2014 skärptes sanktionssystemet genom att Konsumentverket gavs möjlighet att ta ut en sanktionsavgift av kreditgivare som inte gör tillräckliga kreditprövningar. Sedan juli 2014 omfattas även snabblåneföretagen av tillståndsplikt och tillsyn från Finansinspektionen med ett tydligt krav på sundhet i rörelsen. Vilken effekt dessa åtgärder har fått på snabblåne-marknaden är för tidigt att bedöma. Statistik från Kronofogdemyndigheten visar dock att nivån på antalet ansökningar om betalningsföreläggande avseende obetalda snabblån är historiskt hög. Detta är en oroande utveckling som regeringen ser allvarligt på.

Till detta kommer att Konsumentverkets tillsyn visar på brister i flera av snabblåneföretagens kreditprövning. Under senare år har verket varnat ett antal företag på grund av otillräckliga kreditprövningar. Under 2014 har ett snabblåneföretag av samma skäl förbjudits att låna ut pengar till konsumenter och ett annat meddelats en varning förenad med sanktionsavgift. Denna vårdslöshet med kreditprövningen leder till att vissa konsumenter beviljas lån som de inte har råd med. Detta beteende måste enligt regeringen upphöra.

Ytterligare en oro gäller räntesättningen av snabblån, som möjliggör för kreditgivare att låna ut till högriskkonsumenter. Genom att låna ut pengarna till en förhållandevis hög ränta kan företagen kompensera sig för kreditförluster som uppstår i verksamheten när konsumenter inte har råd att betala tillbaka lånen. En sådan räntesättning – tillsammans med tillkommande avgifter – innebär dessutom i det långa loppet en risk för att konsumenten fastnar i en skuldspiral som han eller hon inte kan ta sig ur.

Det finns dessutom en risk för att de konsumenter som överväger att ansöka om ett snabblån inte är medvetna om lånets kostnader och de risker som är förknippade med det. Studier visar att de konsumenter som ansöker om snabblån ofta har en låg inkomst och andra lån, t.ex. tidigare snabblån, abonnemangsskulder och kreditkortsskulder, som de redan har svårt att betala. En betydande del av dessa konsumenter har också svårt att ta till sig finansiell information.

Marknadskommunikation har på senare tid blivit mer snabb-
rörlig och uppsökande. Det förekommer numera oftare att
marknadsföring riktar sig mot utsatta konsumentgrupper, såsom
äldre personer och ungdomar. Det gäller inte minst i samband
med marknadsföring av krediter.

Det är av stor vikt att kreditgivningen till konsumenter
bedrivs på ett ansvarsfullt sätt och att konsumenter inte beviljas
krediter som de inte har råd med. Regeringen finner det därför
angeläget att ge en särskild utredare i uppdrag att överväga åtgärder
som kan stärka konsumentskyddet inom marknaden för
konsumentkrediter och minska risken för att konsumentkrediter
leder till överskuldssättning.

Uppdraget

Utgångspunkter

Utredarens uppdrag är att överväga åtgärder för att åstadkomma
en mer ansvarsfull marknad för konsumentkrediter. De åtgärder
som föreslås ska i första hand vara riktade mot snabblån. Om
det bedöms lämpligt, får utredaren föreslå att åtgärderna även
ska gälla andra slags konsumentkrediter.

En målsättning med de åtgärder som övervägs ska vara att
minska risken för att en konsument erbjuds och beviljas ett lån
som han eller hon inte klarar av att betala tillbaka. Åtgärderna
bör minska incitamentet för kreditgivare att låna ut till konsu-
menter som har en svag ekonomi och som riskerar att inte kun-
na sköta räntebetalningar och amorteringar. I praktiken handlar
det om att det inte ska vara lönsamt att låna ut i strid med gäl-
lande krav på kreditprövning. Dessutom bör lönsamheten vid
utlåning till högriskkonsumenter begränsas. I förlängningen kan
detta också leda till en mer ansvarsfull handel med snabblån
mellan fordringsägare.

En annan viktig målsättning med uppdraget är att minska
risken för att konsumenten hamnar i en skuldspiral på grund av
beviljade lån. En konsument bör i så liten utsträckning som
möjligt behöva oroa sig för att en liten skuld växer sig stor och
okontrollerbar.

En ytterligare målsättning är att öka konsumentens medvetenhet om följderna av och riskerna med lånet. Konsumenten har ett ansvar för att sätta sig in i sina ekonomiska förhållanden och för att bedöma om han eller hon har förutsättningar att klara av att betala tillbaka lånet. En konsument som överväger att ansöka om ett lån bör därför erbjudas goda möjligheter att förstå kostnaderna för lånet och hur lånet kan påverka hans eller hennes ekonomiska situation. Även i situationer där konsumenten är medveten om detta, är det värdefullt att konsumenten uppmuntras att fundera ytterligare en gång över frågan om han eller hon verkligen bör ansöka om lånet.

Sammanfattningsvis är utredarens uppdrag i huvudsak att överväga åtgärder som ska

- minska risken för att en konsument erbjuds och beviljas ett lån som han eller hon inte klarar av att betala tillbaka,
- minska risken för att en konsument hamnar i en skuldspiral på grund av beviljade lån, och
- öka konsumentens medvetenhet om följderna av och riskerna med vissa slags lån.

Utredaren ska lämna de förslag till författningsändringar och andra åtgärder som behövs. I sitt arbete ska utredaren sträva efter att skapa enkla och tydliga regler. Det ska stå klart för både konsument och kreditgivare under vilka förutsättningar en kredit får erbjudas och beviljas samt vilka rättigheter och skyldigheter parterna har, om en kredit beviljas. Utredaren ska också sträva efter att utforma förslagen så att åtgärderna inte lätt kan kringgås och säkerställa att det finns en effektiv tillsyn. De åtgärder som föreslås ska som utgångspunkt omfatta även kreditförmedlare. Förslagen ska vara balanserade och ta hänsyn till både intresset av ett regelverk som ger en hög konsumentskyddsnivå och intresset av en effektiv och stabil kreditgivningsverksamhet. Förslagen ska även ta hänsyn till redan vidtagna åtgärder på detta område och utredaren ska därför följa upp och redogöra för vilken effekt dessa åtgärder har haft.

Det finns ett brett spektrum av åtgärder som skulle kunna övervägas. I följande avsnitt redovisas sådana som regeringen bedömer är mest verkningsfulla och angelägna och som utre-

daren framför allt ska överväga. Utredaren är dock oförhindrad att överväga även andra närliggande åtgärder.

En civilrättslig sanktionsregel vid bristande kreditprövning

Enligt konsumentkreditlagen ska kreditgivaren pröva om konsumenten har ekonomiska förutsättningar att fullgöra vad han eller hon åtar sig enligt kreditavtalet. Krediten får beviljas endast om så bedöms vara fallet.

Ett välfungerande kreditsamhälle förutsätter att båda parter har ett ansvar. En utgångspunkt vid kreditgivning är därför att den som väljer att ingå ett kreditavtal sätter sig in i avtalets konsekvenser och överväger dess följder. Med snabb lån är det dock tydligt att detta inte alltid fungerar. I dessa fall är det fråga om lättillgängliga lån på mindre belopp som konsumenten kan ansöka om på ett enkelt och snabbt sätt, något som i sig kan minska konsumentens betänksamhet och återhållsamhet. Som beskrivs ovan kan konsumenten dessutom vara i en ekonomiskt svag situation och ha svårt att ta till sig av den finansiella informationen. Sammantaget finns det därför anledning att överväga ett utökat ansvar för den professionella och i detta sammanhang betydligt starkare parten, kreditgivaren.

En möjlighet att öka kreditgivarens ansvar för att bedöma konsumentens ekonomiska förmåga är att införa en civilrättslig sanktionsregel vid bristande kreditprövning. En sådan regel kan t.ex. innebära att om en näringsidkare har brutit i kreditprövningen, och en noggrann kreditprövning skulle ha visat att konsumenten inte hade förmåga att återbetala krediten, så ska konsumenten inte behöva betala tillbaka hela eller delar av det lånade beloppet. Det finns även exempel på sanktionsregler i flera av EU:s medlemsstater. Till exempel gäller i Frankrike att kreditgivarens rätt till ränta går förlorad, om denne underlåter att kontrollera konsumentens kreditvärdighet innan kreditavtalet ingås.

För att kunna koppla en civilrättslig sanktionsregel till bristande kreditprövning krävs att det är tydligt vilka uppgifter som ska vara avgörande för att en kredit ska beviljas eller inte. Om en sanktionsregel ska införas, är det därför särskilt viktigt

att det beskrivs hur en kreditprövning normalt ska gå till och att parterna ges en god vägledning för hur regeln ska tillämpas.

Utredaren ska därför

- ta ställning till om en civilrättslig sanktionsregel vid bristande kreditprövning ska införas, och
- utveckla vilka krav som ska ställas på en kreditprövning.

Räntetak

Vid en konsumentkredit är konsumenten normalt skyldig att betala ränta och avgifter till kreditgivaren. En avgift får tas ut endast om den avser kostnader som kreditgivaren har för själva krediten (18 § konsumentkreditlagen), t.ex. kostnaden för den kreditprövning som ska göras. Uttagandet av ränta – s.k. kreditränta – är däremot kreditgivarens möjlighet att generera vinst och täcka kreditförluster. Om konsumenten skulle komma i dröjsmål med betalning, har kreditgivaren rätt till dröjsmålsränta. Dröjsmålsräntans uppgift är framför allt att tjäna som påtryckningsmedel mot konsumenten, dvs. bidra till att han eller hon betalar skulden i rätt tid.

Kreditgivarens möjlighet att ta ut avgifter för krediten är alltså redan begränsad. Däremot finns det i dag inte någon specifik begränsning av kreditgivarens möjlighet att ta ut kreditränta eller dröjsmålsränta. I stället gäller generella regler om ocker och oskäligen avtalsvillkor (se 31 och 36 §§ lagen [1915:218] om avtal och andra rättshandlingar på förmögenhetsrättens område, avtalslagen). Dessa innebär i korthet att en konsument inte ska kunna ingå eller bli bunden av ett lån med ockerliknande eller oskäligen villkor. Om så ändå sker, kan avtalet jämkas eller förklaras ogiltigt. Trots dessa bestämmelser och att det i många fall getts uttryck för att olika snabblånen skulle ha en ockerliknande ränta, har få – om ens några – fall angående snabblånsräntesättning prövats i domstol.

Att dessa regler inte kommer till användning kan bero på att de är verktyg som inte i första hand riktar in sig på själva grundproblemet, nämligen att konsumenter felaktigt beviljats lån.

En annan anledning kan vara att det inte är möjligt att ange generellt hur hög räntan för ett snabblån får vara innan gränsen

för ocker är nådd. Vid tillämpningen av dessa regler kan nämligen inte räntan bedömas för sig. För en rättvisande bedömning måste det i stället göras en samlad bedömning av räntan och lånevillkoren i övrigt (se rättsfallet NJA 1995 s. 430). Detta innebär i sin tur att det är svårt för både konsument och kreditgivare att på förhand – och utan prövning i domstol – avgöra om det är fråga om ocker i det enskilda fallet.

Till detta kommer att det för överskuldssatta konsumenter är svårt att betala den avtalade räntan oavsett om den är oskälig eller inte.

Mot denna bakgrund bedömer regeringen att det inte är ändamålsenligt att ändra reglerna om ocker och oskäliga avtalsvillkor. I stället anser regeringen att det finns skäl att överväga om det ska införas en specifik begränsning av kreditgivarens rätt till kreditränta och dröjsmålsränta (räntetak). En sådan åtgärd bedöms på ett mer verkningsfullt sätt kunna hantera frågor kring räntesättningen av snabbblån än regler om ocker. Olika former av räntetak förekommer dessutom redan i flera av EU:s medlemsstater.

Att begränsa krediträntan och dröjsmålsräntan skulle kunna leda till att en kreditgivare blir mer noggrann med vem som får låna pengar. Skälet till detta är att åtgärden innebär en begränsning av kreditgivarens möjligheter att beakta kreditrisken vid bestämmandet av räntenivån och att få täckning för kreditförluster som uppstår i verksamheten när konsumenter inte har råd att betala tillbaka lånen. På så sätt minskas kreditgivarens incitament att låna ut till högriskkonsumenter.

Införandet av tak för krediträntan och dröjsmålsräntan skulle också kunna minska risken för att konsumentens kostnader för lånet eskalerar och att enbart räntekostnaderna blir svåra att klara av att betala. Detta gäller särskilt i de fall snabblånet löper under en längre tid eller då konsumenten hamnar i dröjsmål med betalning.

En sådan begränsning skulle dessutom på ett effektivt sätt kunna göra det tydligt för både konsument och kreditgivare vilken kreditränta och dröjsmålsränta som får tas ut. Det behöver inte då göras någon samlad bedömning av omständig-

heterna i det enskilda fallet som vid ocker, utan parterna vet redan på förhand vad som gäller.

Utredaren ska därför

- ta ställning till om det ska införas en begränsning av den kreditränta och dröjsmålsränta som får tas ut (räntetak).

Kostnadstak

För snabbblån med en längre löptid och för snabbblån där konsumenten är i dröjsmål med betalning finns en risk för att kostnaderna med anledning av krediten snabbt blir stora och svåra för konsumenten att klara av att betala. Förutom ränta kan konsumenten med tiden behöva betala t.ex. aviavgifter, påminnelseavgifter och inkassokostnader.

Det finns därför skäl att överväga regler som skyddar konsumenter från kraftigt stigande kostnader vid snabbblån. Sådana regler har nyligen införts i Storbritannien. Dessa innebär att de totala kostnaderna i samband med ett snabbblån inte får överstiga det kreditbelopp som konsumenten har lånat, dvs. om en konsument har lånat 1 000 kr, ska han eller hon inte behöva betala kreditgivaren mer än totalt 2 000 kr.

Vid sidan av att skydda konsumenten från stigande kostnader skulle ett kostnadstak kunna medföra ett ökat incitament för kreditgivaren att göra en ordentlig kreditprövning. Anledningen till detta är att kreditgivaren riskerar att inte få full ersättning för de kostnader som uppkommer, om konsumenten inte kan betala tillbaka lånet. Av samma skäl skulle ett kostnadstak kunna leda till en mer ansvarsfull handel med snabbblån mellan fordringsägare.

Om ett kostnadstak ska införas, bör det inriktas på sådana kostnader av civilrättslig karaktär som uppkommer med anledning av krediten. Kostnaderna kan avse t.ex. ränta och avgifter för krediten, dröjsmålsränta, påminnelseavgift och inkassokostnad.

Utredaren ska därför

- ta ställning till om det ska införas en begränsning av det totala belopp för kostnader som en konsument ska kunna bli skyldig att betala (kostnadstak).

En begränsning av möjligheten att förlänga en konsumentkredit

Vissa snabblåneföretag erbjuder konsumenten en möjlighet att förlänga eller förnya lånet mot tillkommande avgifter och ränta. I vissa situationer kan det finnas goda skäl för konsumenten att förlänga ett lån. Det finns dock en risk för att sådana förlängningar leder till att konsumentens skuld ökar snabbt. Vidare kan möjligheten att förnya eller förlänga lån dölja konsumentens överskuldssättningsproblem och leda in honom eller henne i djupare skuldsättning.

I Storbritannien har det nyligen införts regler som innebär att ett snabblån endast kan förlängas två gånger. En liknande begränsning förekommer i Svenska Konsumentkreditföretagens etiska regler. Dessa etiska regler gäller dock inte för en kreditgivare som inte är medlem i föreningen.

För att säkerställa ett effektivt skydd mot att konsumenten skjuter skuldproblemen framför sig finns det därför skäl att överväga att i lag införa regler av detta slag.

Utredaren ska därför

- ta ställning till om det ska införas en begränsning av möjligheten att förnya eller förlänga en konsumentkredit.

Skriftlighetskrav

Enligt 1992 års konsumentkreditlag (1992:830) skulle ett kreditavtal vara skriftligt och undertecknas av konsumenten. Ett kreditavtal som inte hade ingåtts skriftligt var ogiltigt i den del som det innehöll villkor som var till nackdel för konsumenten. Skriftlighetskravet gällde inte för engångskrediter där kredittiden var högst 45 dagar och hela beloppet skulle betalas på en gång och inte heller för krediter under 1 500 kronor.

Konsumentkreditdirektivet från 2008 förutsätter att konsumentkreditavtal kan ingås även per distans och muntligen; det finns inte något krav på konsumentens undertecknande. Direktivet innehåller dock inget förbud mot ett skriftlighetskrav. Skriftlighetskrav förekommer också i vissa av EU:s medlemsstater. Till exempel uppställs i Tyskland krav på kredittagarens underskrift vid avtal om konsumentkrediter som överstiger 200 euro.

Vid införandet av den nuvarande konsumentkreditlagen 2011 togs skriftlighetskravet bort. Det konsumentskydd som skriftlighetskravet tidigare avsåg att uppfylla ansågs i stället tillgodoses genom kravet på skriftlig dokumentation av avtalsinnehållet. Dessutom är viktiga rättsverkningar, t.ex. ånger-rätten, knutna till att avtalet nedtecknas och överlämnas till konsumenten (prop. 2009/10:242 s. 60 f.).

I betänkandet Telefonförsäljning av finansiella tjänster och produkter (SOU 2014:85) anges att de flesta kreditavtal i praktiken ingås genom skriftlig bekräftelse. Detta gäller även i de fall försäljning sker per telefon. Utredningen anser dock att konsumentskyddet bör stärkas och att införandet av ett krav på skriftlig bekräftelse bör övervägas.

Ett krav på konsumentens undertecknande eller annan skriftlig bekräftelse kan ge konsumenten mer tid och bättre möjlighet att överväga erbjudandet innan han eller hon accepterar det. På detta sätt skulle konsumenten få bättre förutsättningar att fatta välgrundade beslut. Ett sådant krav skulle därmed kunna bidra till att färre konsumenter ansöker om och beviljas impulsiva och förhastade lån.

Utredaren ska därför

- kartlägga och analysera i vilken utsträckning det slojade skriftlighetskravet för konsumentkrediter har inneburit ett minskat konsumentskydd, och
- ta ställning till om det ska införas ett krav på konsumentens undertecknande eller annan skriftlig bekräftelse.

Skärpta marknadsförings- och informationskrav

Regler om information vid marknadsföring och om förhandsinformation (dvs. information som konsumenten ska få innan kreditavtalet ingås) finns i konsumentkreditlagen och i lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler. Dessa regler, som motsvarar bestämmelser i konsumentkreditdirektivet, anger bl.a. vilken information som ska ges, i vilken form informationen ska ges och när konsumenten ska få del av den. Reglerna kompletteras av bl.a. Konsumentverkets allmänna råd om konsumentkrediter.

Som nämns ovan har konsumenter emellertid inte alltid möjlighet att förstå ett snabblåns kostnader och risker. Marknadsföringen har också blivit mer snabbriktig och uppsökande och riktar sig ofta mot utsatta konsumentgrupper. Det finns därför anledning att se över marknadsförings- och informationsreglerna och undersöka om det finns behov av att införa regler som innebär att konsumenten ges tydligare information om lånet. En konsument måste förstå hur dyrt lånet är och hur det kan komma att påverka hans eller hennes ekonomi. Det bör övervägas om det i lag bör införas krav på återhållsamhet och måttfullhet vid marknadsföring av snabblån. Det kan t.ex. handla om att införa begränsningar av i vilka situationer och under vilka villkor marknadsföring som är ägnad att locka konsumenter med svag ekonomi ska vara tillåten. En annan fråga är om det bör införas krav på information om riskerna med detta slags lån.

Utredaren ska därför

- ta ställning till om det ska införas skärpta marknadsförings- och informationskrav.

Konsekvensbeskrivningar

Utredaren ska bedöma vilka ekonomiska och andra konsekvenser som förslagen kan få för näringslivet, enskilda och det allmänna.

Utredaren ska bedöma vilken påverkan som förslagen kan få för kreditmarknaden och dess olika aktörer. I denna del ska utredaren särskilt dels bedöma i vilken utsträckning som förslagen kan medföra att vissa konsumentgrupper stängs ute från kreditmarknaden eller att vissa låneformer kommer att sluta erbjudas på marknaden, dels belysa hur förslagen kan påverka konsumenters beteende på kreditmarknaden. Utredaren ska därutöver bedöma vilken påverkan som förslagen kan få för tillsynsmyndigheternas arbete.

Utredaren ska redovisa vilka konsekvenser de förslag som lämnas kan få för jämställdheten mellan kvinnor och män.

Om förslagen medför ökade kostnader för det allmänna, ska utredaren redovisa förslag till finansiering.

Arbetets bedrivande och redovisning av uppdraget

Utredaren ska göra de internationella jämförelser som är befogade. Utredaren ska vidare uppmärksamma och beakta Sveriges EU-rättsliga och internationella åtaganden.

Utredaren ska inhämta synpunkter från Finansinspektionen, Kronofogdemyndigheten, Konsumentverket och Allmänna reklamationsnämnden. Utredaren ska i övrigt inhämta synpunkter från berörda myndigheter och organisationer, i den utsträckning som det bedöms lämpligt.

Utredaren ska följa och beakta arbetet i Regeringskansliet med de förslag som Utredningen om konsumentskydd vid telefonförsäljning (Ju 2013:15) senare kommer att redovisa för regeringen (dir. 2013:95, dir. 2015:19). Utredaren ska även i övrigt hålla sig informerad om relevant arbete som pågår i Regeringskansliet i frågor om konsumentkrediter och över-skuldsättning.

Uppdraget ska redovisas senast den 30 september 2016.

(Justitiedepartementet)